

Sygn. akt VIIK 770/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: Joanna Siwek

przy udziale Prokuratora: Marcina Polaka

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 roku

sprawy **P. S.** córki A. i J. z d. A., ur. (...)

w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 22 lutego 2016 roku w P. woj. (...) podczas kontroli w autobusie linii nr (...) przeprowadzonej przez kontrolerów (...) podszywając się pod osobę E. Ł. (1) podała jej dane osobowe, a ponadto w tym samym dniu w K. (...) w P. w trakcie przesłuchania w charakterze świadka będąc uprzedzoną o treści art. 233 § 1 k.k. złożyła fałszywe zeznania w zakresie swoich danych osobowych,

tj. o czyn z art. 190a § 2 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. oskarżoną **P. S.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190a § 2 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 37 a § 1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. zwalnia oskarżoną od kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa i zwalnia ją od opłaty.

Sygn. akt VII K 770/16

UZASADNIENIE

Uzasadnienie sporządzone na podstawie art. 424 § 3 kpk.

P. S. została oskarżona o to, że: w dniu 22 lutego 2016 roku w P. woj. (...) podczas kontroli w autobusie linii nr (...) przeprowadzonej przez kontrolerów (...) podszywając się pod osobę E. Ł. (1) podała jej dane osobowe, a ponadto w tym samym dniu w K. (...) w P. w trakcie przesłuchania w charakterze świadka będąc uprzedzoną o treści art. 233 § 1 k.k. złożyła fałszywe zeznania w zakresie swoich danych osobowych,

tj. o czyn z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Na rozprawie w dniu 20. czerwca 2017 roku został wydany wyrok.

Oskarżona została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190a § 2 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 37 a § 1 kk wymierzono jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy

na cel społeczny w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz została zwolniona od kosztów postępowania i od opłaty.

Prokurator złożył w terminie wnioszek o sporządzenie uzasadnienia w zakresie kary.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 190a § 2 kk podlega karze do 3 lat pozbawienia wolności kto podszywając się pod inną osobę, wykorzystuje jej wizerunek lub inne jej dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej.

Stosownie zaś do treści art. 233§ 1 kk podlega karze do 3 lat pozbawienia wolności (w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 lutego 2016 roku) tj. w dniu popełnienia zarzucanego czynu kto składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę.

W ocenie sądu oskarżona P. S. dopuściła się popełnienia zarzuczanych jej czynów bo:

- po pierwsze podszyła się pod inną osobę w tym celu aby E. Ł. musiała uregulować opłatę karną za jazdę bez biletu środkami komunikacji miejskiej;
- po wtóre przesłuchana w charakterze świadka w dniu 22.02.2016 roku przez funkcjonariusza policji po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznawała nieprawdę w zakresie swoich danych osobowych.

Zeznanie fałszywe (art. 233 § 1 kk) to zeznanie nieprawdziwe zarówno obiektywnie, jak i subiektywnie. Obiektywna nieprawdziwość zeznania oznacza jego niezgodność z istniejącym stanem rzeczy, subiektywna nieprawdziwość natomiast oznacza odzwierciedlenie tego stanu niezgodności w świadomości sprawcy. Składane przez sprawcę zeznanie ma służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu. Dowodami są swoiste, prawnie określone przekazy informacji o faktach, których dotyczyć ma dana decyzja procesowa (por. M. Cieślak, Postępowanie karne, s. 53). Nie każda fałszywa informacja o faktach skutkować będzie odpowiedzialnością karną, chodzi bowiem o takie informacje, takie zeznania, które mają służyć za dowód. Fałsz w zeznaniach świadka odnoszący się do okoliczności niemających znaczenia dowodowego, np. podanie nieprawdziwej daty własnego urodzenia czy przyczyn spóźnienia na rozprawę (np. kłamliwa informacja o chorobie dziecka) itd., nie będzie skutkowało odpowiedzialnością karną z omawianego przepisu. Zeznanie należy bowiem do rzędu tych oświadczeń procesowych, które mogą wpływać na rozstrzygnięcie sprawy. Podanie nieprawdziwych personaliów może być jednak wykroczeniem (por. O. Górniok, S. Hoc, S.M. Przyjemski, Komentarz, t. III, 1999, s. 259; J. Wojciechowski, Kodeks karny, 1997, s. 419; M. Rodzynekiewicz, Glosa, s. 103 i n.).

Podszywanie się to przestępstwo, stanowiące swojego rodzaju oszustwo, w postaci podszywania się, tj. fałszywego podawania się za inną osobę z wykorzystaniem jej wizerunku lub innych danych osobowych w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej. Przestępstwo podszywania się pod inną osobę ma charakter formalny. Zostaje bowiem dokonane już w momencie podszycia się (podania) za ofiarę tego przestępstwa przez sprawcę wykorzystującego jej wizerunek lub dane osobowe. Przez podszycie się należy rozumieć przede wszystkim wprowadzenie w błąd innych osób co do własnej tożsamości. Pojęcie danych osobowych zostało określone w art. 6 ustawy z 29.8.1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 922 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej w celu ustalenia jej tożsamości.

Przestępstwo ma charakter kierunkowy, wskazane czynności sprawcze muszą bowiem być podjęte w celu wyrządzenia pokrzywdzonemu szkody majątkowej lub osobistej. Z konstrukcji przestępstwa wynika jednak, że do jego dokonania nie jest potrzebne rzeczywiste spowodowanie wskazanej szkody, wystarczy bowiem, aby sprawca w tym kierunku dążył – chciał tego. Szkada majątkowa obejmuje uszczuplenie (zmniejszenie) aktywów majątkowych (także zysków) lub

powiększenie pasywów (długów), przy czym majątkiem są wszystkie prawa, które mają wartość możliwą do wyrażenia w pieniądzu.

Przechodząc na kanwę niniejszej sprawy należy uznać, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła dyspozycję art.190a § 2 kk i art. 233 § 1 kk. Z tego też względu należało przyjąć kumulatywną kwalifikację. Nadto mając na uwadze zaostrenie w między czasie sankcji karnej co do kary przewidzianej w art. 233 § 1 kk zastosowanie miał art. 4§ 1 kk.

Oskarżona jest winna, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary Sąd baczył, by była ona adekwatna do okoliczności sprawy.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą poczytano oskarżonej to, że generalnie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i to, że nie była dotychczas karana. Na niekorzyść poczytano natomiast znaczny stopień społecznej szkodliwości oraz znaczny stopień zawinienia. Dyspozycja zawarta w art. 37a kk ma charakter fakultatywny. Sąd może, ale nie ma obowiązku zastosowania tego przepisu w konkretnym akcie orzekania. Przepis zawiera ogólną regułę, ale nie wprowadza konieczności jej zastosowania. Sąd ma całkowitą wolność wyboru, chociaż ta wolność wyboru jest determinowana do pewnego pułapu ustawowego górnego zagrożenia za dane przestępstwo dyrektywą wymiaru kary z art. 58 § 1 kk, wprowadzającą dyrektywę priorytetu kar wolnościowych. Fakultatywność przepisu nie narzuca konieczności jego stosowania, a jedynie uelastycznia możliwość doboru kary do indywidualnego przypadku. Nie zawiera on żadnych sugestii co do priorytetu kar wolnościowych i konieczności stosowania takiej zmiany kary grożącej za przestępstwo, nie nakazuje takiego wyboru kary.

W ocenie sądu mając na uwadze młody wiek oskarżonej oraz to, że osiąga niewielki dochód przemawiało za wymierzeniem jej kary ograniczenia wolności. Oznacza to, że dolegliwość tej kary będzie związana głównie z obowiązkiem wykonania kontrolowanej, nieodpłatnej pracy na cele społeczne. Wymierzenie takiej kary nie zuboży oskarżonej i pozwoli karę wykonać. Wysokość kary jest adekwatna do stopnia zawinienia, a liczba godzin określona została z kolei w minimalnym zakresie przewidzianym przez kk.

Mając na uwadze sytuację życiową i materialną oskarżonej zwolniono ją od ponoszenia kosztów postępowania i nie obciążano opłatą.